

праздна страница (386) отъ «Читалище» брой 4; сега ще са ограничимъ на туй, което рекохмы да напишемъ въ отговоръ на негова пасквиль.

Като не си отзелъ съ псувнитѣ, които при-временный днесъ редакторъ на «Читалище» из-дума и ни навика по-напредъ, той са изпъва и сега въ последнія този брой (5), та ни подмѣ-та пакъ по своему си и за комедіята «Не-ше-може» или «Глезенъ Мирчо», съ тѣзи разлика, че тозъ пътъ той искалъ да са покаже ужъ по-умѣренъ и безпристрастенъ; ёще и указва отъ малко-малко онѣзи мѣста, които му сѣ са видѣли слаби — туй което не стори съ драма-та. Съвременно той ни прави и нѣкои компли-менты за комедіята, но ний толкозъ смы къмъ тѣхъ чувствителенъ, колкото и къмъ псувнитѣ и ругателствата му за драмата; напротивъ да-же похвалитѣ на такъзи чловѣкъ-пигмей ка-то Славейкова, ще бѣдѣтъ по-докачителны за насъ веже неговитѣ насмѣшки и порицанія ко-кото продѣрзливы и да сѣ.

Въ отѣненіето, което прави на комедіята, той ны гади, че въ развезката на мѣсто да са о-смѣй Мирчо, Коста и Проданица, туй ста-вало съ невиннитѣ и по-серіозны личности (вм. лица), като Еленка, Стойка на и са-маю Драгюстина и дѣда Първана, туй кое-то, разумѣва са, онъ не бы сторилъ, — и при-лага, че то значало : като да са смѣймы сѣ